

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. P.**
bytem S. 237, X D. n. M.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2017, č. j. KUOK 61902/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobce navrhoval přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citované v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) ze dne 5. 4. 2017, č. j. MEST 52000/2017.
- 2. Městský úřad citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to tím, že dne 15. 8. 2016 v 7.07 h nezjištěný řidič v obci Šternberk na ulici Olomoucká, směr centrum, detektor 1 (GPS: 49°42.8291'N 017°17.4159'E) překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. Vozidlu žalobce byla v měřeném úseku prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost 71 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena žalobci rychlost jízdy 68 km/h, což je 18 km/h více než nejvyšší dovolená rychlost. Tím se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
4. V žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí městského úřadu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský úřad nijak neprokázal, ani neodůvodnil závěr, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Jde o neurčitý pojem a princip fungování rychloměru, který není obecně známou skutečností, a je nutné jej prokazovat.
5. Pokud se skutečně jednalo o automatizovaný technický prostředek, měl se správní orgán zabývat zákonnými podmínkami takového měření rychlosti, zejména tím, zda obecní policie, která ho provozuje, vhodným způsobem informovala veřejnost o zřízení tohoto stálého automatického systému.
6. Protože tato skutečnost nebyla prokázána, je nutno ve prospěch žalobce vycházet z toho, že nebyla splněna podmínka podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále „zákon o obecní policii“) a neexistuje tak použitelný důkaz o vině žalobce.
7. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že měření rychlosti prováděla obecní policie v součinnosti s Policií ČR, neboť městský úřad doložil pouze dokument o schválení úseku měření, což je ovšem samostatná podmínka podle § 79a zákona o silničním provozu a sama o sobě součinnost znamenat nemůže.
8. Správní orgán neuvedl, co z tohoto dokumentu vyplývá, respektive jakým způsobem skutečnosti z tohoto dokumentu vyplývající posoudil jako součinnost. Dále žalobce namítl, že správní orgán se nijak nezabýval tím, zda bylo měření provedeno na úseku určeném Policií ČR, v tom žalobce shledal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Tu shledal i v tom, že správní orgán se nijak nezabýval ani poslední podmínkou podle § 79a zákona o silničním provozu, a to tím, zda bylo účelem měření rychlosti zvyšování bezpečnosti.
9. Podle žalobce Policie ČR neurčila řádně místo měření pro obecní policii, a proto měření proběhlo nezákonně. Podle žalobce souhlas mohl vydat pouze ředitel příslušného krajského ředitelství nebo jím pověřený policista, což se v daném případě nestalo.

10. Správní orgán nijak neřešil a neprokázal ani to, zda byl úsek označen příslušnými dopravními značkami č. IP 31a (Měření rychlosti) a č. IP 31b (Konec měření rychlosti), ačkoliv jejich významem podle vyhlášky č. 294/2015 Sb. je označovat úsek měření rychlosti obecní policií.
11. Tím se správní orgán nezabýval, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud měření rychlosti obecní policie prováděla na úseku neoznačeném příslušnými značkami, jednalo se o měření protiprávní.
12. Bylo by absurdní tvrdit, že obecní policie může provozovat automatizovaný technický prostředek na úsecích, které nejsou příslušnými dopravními značkami označeny, neboť by tak byla aprobována praxe, kdy je účelem měření rychlosti nikoliv zvyšování bezpečnosti, ale co nejvyšší příjem z uložených pokut.
13. Pokud by obecní policii, respektive obci šlo skutečně o bezpečnost pro její občany, nepochybně by tento úsek příslušnými značkami osadili. Tak by mohli svou rychlost upravit s ohledem na riziko změření též přespolní řidiči, kteří o existenci rychloměru nevědí. Nelze přehlédnout, že nepoužíváním příslušných značek jsou přespolní řidiči znevýhodněni vůči řidičům, kteří o rychloměru vědí. Jedná se tak v podstatě o past na řidiče, kteří to v obci neznají, což je v rozporu se zákazem diskriminace, jakož i účelem podle § 79a zákona o silničním provozu.
14. Nepřezkoumatelné bylo i hodnocení důkazů. Správní orgán se nijak nezabýval tím, zda je fotodokumentace přestupku dostatečná – zda s ohledem na to, že bylo provedeno úsekové měření, je ve spise snímek ze začátku a na konci měření a zda je na nich uvedena naměřená rychlost, čitelná registrační značka apod.
15. Správní orgán porušil žalobcova procesní práva, neboť rozhodoval na základě smlouvy o pronájmu rychloměru a dodatků k ní, ale tyto podklady rozhodnutí nezaložil do spisu a neprovedl je jako důkaz. Nebyl tak dodržen předepsaný proces pro dokazování a žalobce se nemohl s těmito podklady rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Je zcela irelevantní, zda je určitý podklad rozhodnutí dostupný online, když účastníku řízení není známo, že na jeho podkladě bude správní orgán rozhodovat. Současně je nutné trvat na procesně správném postupu při zjišťování skutečností, tj. na dokazování v rámci ústního jednání nebo dokazování mimo ústní jednání.
16. Rozhodnutí městského úřadu je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých městský úřad rozhodoval. Jde zejména o § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, § 18 odst. 4 a § 10 téhož zákona. Podobná vada spočívá i v tom, že z výroku nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem dané skutkové podstaty podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu.
17. Městský úřad překročil svou pravomoc, pokud žalobci výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit bankovním převodem na účet správního orgánu nebo v hotovosti na jeho pokladně. Žalobce by v opačném případě mohl pokutu a náklady řízení uhradit jinak, například poštovní poukázkou, což vyplývá z § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „daňový řád“). Tuto možnost žalobce považuje za daleko jednodušší a levnější, ale byl jí nezákonným výrokem zbaven, a tak zkrácen na svých právech.

18. Žalobce namítal, že místo skutku je specifikováno nepodloženě. Úsekové měření bylo provedeno na úseku dlouhém několik stovek metrů a úsekový rychloměr je schopen vypočítat pouze průměrnou rychlost na celém úseku.
19. Podle výroku se však řidič žalobcova vozidla dopustil přestupku spočívajícího v jízdě rychlostí 68 km/h na pozici podle GPS: 49°42.8291'N 017°17.4159'E. Takový závěr nemá oporu v dokazování, neboť z provedeného měření nelze žádným způsobem usuzovat na to, jakou rychlostí jel řidič na samém začátku měřeného úseku. V tomto bodě mohl jet řidič například rychlostí 50 km/h, tedy v souladu se zákonem a ke zrychlení mohlo dojít vždy následně. Proto žalobce namítal, že jednání, které mu bylo výrokem kladeno za vinu, nebylo prokázáno.
20. Dále žalobce namítal, že městský úřad postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, protože nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech a za ně neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu. Žalobce proto navrhl, aby byly provedeny jako důkaz spisy ohledně všech správních deliktů podle § 125f zákona o silničním provozu, které kdy byly, jsou či mohou být žalobci kladeny za vinu Městským úřadem Šternberk. Navrženým dokazováním bude prokázáno, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu a v důsledku toho došlo ke zkrácení práv žalobce, neboť nebylo vedeno společné řízení a uložena společná pokuta a jedny náklady řízení za všechny správní delikty, o kterých správní orgán mohl a měl rozhodovat ve společném řízení.
21. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, protože z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování. Není tak zřejmé, jestli správní orgány postupovaly v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Došlo tak rovněž k porušení práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013–29).
22. Žalobce namítl, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní, neboť moc výkonná uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla.
23. Žalobce s odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 12 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) a § 15 odst. 1 téhož zákona dovodil, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Podle žalobce je nutno s ohledem na zásadu retroaktivity ve prospěch žalobce dovodit, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby s objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat na přestupky spáchané do 1. 7. 2017, protože se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou.
24. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, kterou spatřoval v tom, že se správní orgány nevypořádaly s tvrzením pana W., řidiče žalobcova vozidla, který uvedl, že spěchal, protože vezl spolujezdkyni, které bylo zle, do nemocnice a jednal tak v krajní nouzi.
25. Další vadu rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že správní orgán upřesnil výrokem rozhodnutí předmět řízení tak, že místo přestupku specifikoval již nikoliv pouze jako ulici

dlouhou 2, 2 km, ale jako jeden bod pomocí GPS údajů a dále tak, že uvedl směr jízdy a tím, že specifikoval, že rychlost měla být změřena automatizovaným technickým prostředkem. Upřesnění předmětu řízení je samozřejmě přípustné, nicméně správní orgán je povinen o tom účastníky řízení vyrozumět před vydáním rozhodnutí, aby případně mohli na tuto změnu reagovat. To se v daném případě nestalo.

26. Žalobce namítal, že rozhodnutí městského úřadu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán se nezabýval nijak tím, zda údajný správní delikt (dnes přestupek) naplňoval materiální stránku, zda došlo k překročení rychlosti v obci (tedy zda se měřilo v zastavěném území a mezi značkami začátek a konec obce), ani tím, zda přestupek měl za následek dopravní nehodu. Podle žalobce nemohlo k naplnění materiální stránky dojít, protože k měření došlo na samé periferii obce, kde naměřená rychlost, i kdyby odpovídala skutečnosti, což nebylo prokázáno, nemohla být nijak a pro nikoho nebezpečná.
27. Žalobce nesouhlasil se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
28. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že obsahově lze námitky podřadit asi do 11 bodů a že se jedná o námitky obsahově rozsáhlé. Argumentace žalobce je však spíše opřena o vlastní úvahy spočívající ve snaze nasměrovat řízení směrem k úkonům, které přímo se správním deliktem nesouvisejí, jedná se o argumentaci velmi obecnou, na kterou nemůže žalovaný konkrétně reagovat.
29. Žalovaný poukázal na to, že ze spisového materiálu městského úřadu je zřejmé, že oznámení o podezření ze spáchání přestupku bylo zasláno městskému úřadu Městskou policií Šternberk, jehož přílohou byl i ověřovací list měřicího zařízení. Žalovaný odkázal na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a zdůraznil slovo „vykazuje“ znaky přestupku, a to že zákonnou podmínkou není prokázání, že se přestupek stal a spáchala ho konkrétní fyzická osoba.
30. Pokud jde o námitky týkající se procesních práv, žalovaný konstatoval, že o ně se připravil žalobce svou procesní strategií, případně strategií zmocněnce společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., která během řízení věcně neargumentovala a práv žalobce nevyužila.
31. Podle žalovaného ve výrokové části rozhodnutí městského úřadu byly všechny náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu. Námitky žalobce jsou obecné. Žalobce konkrétně neuvedl, která ustanovení nejsou ve výrokové části uvedena a nechal vše na žalovaném a soudu, aby je dohledaly. Pokud jde o namítanou protiústavnost, tou se zabýval již Nejvyšší správní soud a protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu neshledal.
32. Podle žalovaného bylo otázkou, na základě čeho dospěl žalobce k názoru, že by se měl správní orgán vypořádat s tvrzením údajného řidiče o jednání v krajní nouzi. Řízení proti neznámému řidiči bylo odloženo a skutečnosti uvedené údajným řidičem nejsou pro projednání správního deliktu (nyní přestupku) relevantní.
33. Podle žalovaného otázka škodlivosti (materiální stránka) přestupku je patrná již z dikce § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterou podle žalovaného není třeba speciálně zdůrazňovat. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45.
34. Žalovaný spatřoval v celém průběhu řízení jistou procesní strategii, která spočívala nejprve v zastupování obecným zmocněncem, který nedělal mimo obstrukce žádné relevantní úkony ve prospěch žalobce, poté věc předal k zastupování jisté advokátní kanceláři, která

v případě přestupků argumentuje neustále stejně – tedy velmi obecně, aniž by čímkoliv svá tvrzení doložila.

35. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 21. 6. 2017.
36. Ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku a výstupu z rychloměru spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. K výzvě k úhradě určené částky provozovatel vozidla (žalobce) městskému úřadu sdělil, že „v danou dobu řídil vozidlo pan S. W.“ s trvalou adresou v Rakousku a doručovací adresou 1. m. 16, O.. Sdělení bylo odesláno doporučeně z pražské pošty (Praha 1).
37. Výzva osobě, které provozovatel svěřil vozidlo, se vrátila z rakouské adresy opakovaně s poznámkou, že adresát je tam neznámý a z doručovací adresy s poznámkami, že zásilka byla uložena a po nevyzvednutí vložena do schránky.
38. Dne 9. 11. 2016 a dne 19. 12. 2016 údajný řidič S. W. sdělil městskému úřadu, že se přiznává, že se jeho spolujezdkyni udělalo nevolno, a proto spěchal do nejbližší nemocnice, litoval svého činu a odmítl dále vypovídat.
39. Podle sdělení cizinecké policie S. W. nebyl evidován jako osoba s povoleným pobytem a nebyl ani hlášen ke krátkodobému pobytu.
40. Po odložení věci vydal městský úřad příkaz, který byl zrušen podáním odporu zmocněncem žalobce. Žalobce byl vyrozuměn o provádění důkazu mimo ústní jednání dne 8. 3. 2017. Proti rozhodnutí o přestupku podal blanketní odvolání.
41. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
42. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně, potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi podstatnými skutečnostmi pro rozhodnutí. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

43. Námitka, že z výroku napadeného rozhodnutí nejsou patrné **všechny znaky dané skutkové podstaty** a že **neobsahuje všechna ustanovení**, podle kterých správní orgány rozhodovaly a o který přestupek a porušení kterých předpisů šlo, není důvodná.
44. V případě žalobce nebylo pochybností o tom, jaké povinnosti svým jednáním porušil, a proto se jednalo o výrok dostatečně určitý a nezaměnitelný.
45. Obdobnou otázkou se zabýval rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016–46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Právní věta k tomuto rozhodnutí stanoví, že *správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl a jaká neuvedl.*
46. V projednávané věci je podstatné, že nevznikají pochybnosti o tom, jakým jednáním své povinnosti žalobce, resp. řidič vozidla porušili. Nejedná se tedy o situaci, kdy z výrokové části rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění, by nebylo možné vyčíst, jakého jednání se žalobce či řidič předmětného vozidla dopustili a jakou právní povinnost porušili.
47. Ve výroku rozhodnutí žalovaného i městského úřadu je uvedeno slovním popisem porušení právních povinností žalobcem. Nadto v rozhodnutí městského úřadu ve výroku a dále opětovně v prvním odstavci odůvodnění je uveden § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1*. Dále je tam uveden opětovně slovní popis skutku. Protože žalovaný nic z citovaných částí svým rozhodnutím nezrušil, již tyto části dostaly zákonem i judikaturou stanoveným povinností na uvedení všech ustanovení, která řidič v daném případě porušil.
48. Nadto dále v rozhodnutí žalovaného o odvolání ve výroku je opětovně uvedeno porušené ustanovení zákona o silničním provozu a opětovně je uvedeno ve čtvrtém odstavci z pěti na straně 4 rozhodnutí žalovaného spolu se slovním popisem spáchaného skutku.
49. Navíc ještě § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu byl uveden již na oznámení přestupku (jakožto listině, která byla podkladem rozhodnutí a již provedl městský úřad dokazování dne 8. 3. 2017; o provádění dokazování mimo ústní jednání byl žalobce předem informován vyrozuměním ze dne 17. 2. 2017 – zmocněnkyni žalobce ho doručil městský úřad dne 20. 2. 2017) a v dalších písemnostech (např. výzva k podání vysvětlení ze dne 23. 11. 2016; příkaz ze dne 16. 1. 2017, který žalobce převzal dne 18. 1. 2017). Dále toto ustanovení a popis skutku byly uvedeny na výzvě městského úřadu k úhradě určené částky ze dne 20. 9. 2016, tuto výzvu žalobce převzal dne 22. 9. 2016 do vlastních rukou.
50. Ani argumentaci žalobkyně, že znakem přestupku (dříve správního deliktu nepodnikající fyzické osoby) podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13.

7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění a teprve dne 13. 7. 2017, kdy podle ní nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno, nelze přisvědčit.

51. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, který rovněž nepřistoupil na stěžovatelovu argumentaci a uvedl, že „zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto skutečnost rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv; zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017.“
52. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, a ani v projednávané věci zdejší soud nevidí důvod, proč by se měl od tohoto závěru odchýlit.
53. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost tohoto zákona stanovena shodně jako účinnost přestupkového zákona a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné stanovení účinnosti zákona a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018-47).
54. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že ani jeden ze správních orgánů ve svých výrocích neuvedl, zda v daném případě porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu. Uvedl to však žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 4 v předposledním odstavci, což shledal soud jako postačující.
55. Jde sice o jednu z podmínek odpovědnosti provozovatele vozidla [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], rozhodné však je, že v posuzované věci nikdy nevznikla ani jen pochybnost o splnění této negativní podmínky a ani žalobce nic takového netvrdil. V dané věci o tom ani nebylo mezi účastníky řízení sporu. Soud konstatuje, že ve výroku nejsou správní orgány povinny uvádět, zda při předmětném přestupku k nehodě došlo či nikoli. Rovněž tato námitka je nedůvodná.
56. Ohledně povinnosti obecní policie informovat veřejnost o zřízení stálého automatického technického systému podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, „zákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových

stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení.“ (ŠEBESTA, Patrik. Zákon o obecní policii: Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2018-4-20]. ASPI_ID KO553_1991CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X). Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Jak z uvedeného tedy vyplývá, obec nebyla povinná zvlášť informovat o zřízení stálého automatického technického systému umístěním dopravní značky (srov. i rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2018, č. j. 73 A 11/2017-40).

57. Skutečnost, jakým způsobem byly úseky pro stacionární měření rychlosti zveřejněny, je skutečností, která je správním orgánům známa z jejich úřední činnosti, a proto zjevně není pro správní orgán prvního stupně nutným předmětem dokazování za předpokladu, že zákonnost měření z tohoto důvodu není zpochybněna účastníkem řízení. Městský úřad v dané věci vycházel z důkazů, kterými bylo prokazováno spáchání přestupku, a shromážděné podklady považoval za dostačující, a je třeba konstatovat, že žalobce jako účastník řízení proti nim nijak v řízení před městským úřadem nebrojil (ani v odvolání), ačkoliv k tomu měl dostatečný prostor a příležitost. Navíc řidič je po vjezdu do obce s označením jejího začátku anebo po vjezdu do obce se zjevným začátkem zástavby povinen dodržovat obecně závaznou nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, ať je předem upozorněn na měření rychlosti či nikoliv. Chybějící uveřejnění o měření rychlosti na zjištění přestupku a zákonnost rozhodnutí o uznání viny a uložení sankce a postupů tomuto rozhodnutí předcházejících by nemělo vliv. Proto soud neprováděl další dokazování ohledně uveřejnění měření rychlosti, bylo by to nadbytečné. Tato žalobní námitka byla neopodstatněná.
58. Že jde v případě rychloměru v souzené věci o tzv. automatizovaný technický prostředek je kromě sdělení městských strážníků, jež soud shledal jako důvěryhodné, je zjevné i z jiných měření rychlosti na dvou začátcích obce ve Šternberku, které jsou skutkově i právně známy z jiných věcí projednávaných městským úřadem, žalovaným a zdejším soudem (např. citovaných v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36).
59. Jako nedůvodnou shledal soud námitku porušení § 79a zákona o silničním provozu. Již městský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že z § 79a zákona o silničním provozu i ustáleného soudního výkladu vyplývá, že zařízení pro měření rychlosti musí být obsluhováno subjektem k tomu oprávněným, kterým je Policie ČR nebo obecní policie. V daném případě se tak děje v souladu s požadavky zákona i výkladové praxe. Obsluhu zařízení a měření rychlosti provádí výhradně obecní (městská) policie. Změřením rychlosti a umístěním zařízení na jeho měření vyslovil souhlas i vlastník komunikace Ředitelství dálnic ČR správa Olomouc jakožto majetkový správce státní silnice I/46 souhlasem ze dne 14. 7. 2014 pod značkou IV-2868/14-Ba. Součinnost policie je dokladována „Schválením míst pro kontrolní měření rychlosti Městskou policií Šternberk“ sp. zn. KRO5M- 144549-2/ČJ-2015-140506. Samotné měření rychlosti je prováděno automatizovaným technickým prostředkem Unicam SPEED, přičemž jeho garantovaná přesnost odpovídající zákonným nárokům je osvědčena ověřovacím listem Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70415-15 a násl.

60. Není tak pravdivé tvrzení žalobce, že se městský úřad vůbec nezabýval součinností obecní (městské) policie a neodůvodnil tuto součinnost, účel měření a úseky měření. Nedůvodná je tak i námitka, že nebyly naplněny požadavky § 79a zákona o silničním provozu, ty byly řádně splněny určením míst k měření rychlosti, a to za účelem zvyšování bezpečnosti silničního provozu. Konkrétnější námitku k obsahu listin citovaných městským úřadem žalobce nevznese.
61. Ani námitku nedostatečného vyhodnocení fotodokumentace přestupku správními orgány neshledal soud důvodnou. Žalobce ji odůvodnil tím, že s ohledem na úsekové měření se měl městský úřad zabývat snímky začátku a konce měření, dále tím, zda je na nich uvedena naměřená rychlost a čitelná registrační značka vozidla žalobce. Tato námitka se částečně mívá s předmětem řízení. V dané věci totiž úsekové měření neprobíhalo, což je zjevné z provedeného dokazování i obsahu citovaných listin ve správním spise. Skutková zjištění z fotografie z rychloměru jsou popsána v prvním odstavci odůvodnění rozhodnutí městského úřadu a jsou podpořena oznámením přestupku ze dne 19. 8. 2016 a ověřovacím listem rychloměru ze dne 7. 12. 2015 (ověření bylo platné do 6. 12. 2016). Z fotografie soud zjistil, že je zde zcela jasně čitelná registrační značka vozidla a fotografie je natolik čitelná, že jde vidět to, že řidič je připoután bezpečnostními pásy, má světlý oděv na horní části těla a je čitelný i nápis Ford mezi předními světly. Na snímku jsou zaznamenány souřadnice GPS, výrobní číslo rychloměru, číslo dokumentu, datum, čas, ulice a směr, rychlost vozidla, nejvyšší dovolená rychlost, vzdálenost a interval. Soud konstatuje, že jde o snímek, který patří k těm nejčitelnějším, se kterými se ve správních spisech setkává. Z takového snímku městský úřad mohl zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností a provedené dokazování a jeho popis v rozhodnutí městského úřadu je zcela v souladu se zákonem.
62. Protože nešlo o úsekové měření, nejsou důvodné ani námitky, že je s ohledem na úsekové měření nesprávně uvedeno místo skutku, že nebylo možné určit rychlost na začátku a konci měřeného úseku a že městský úřad upřesnil údaj o úsekovém měření na měření v jednom bodě, aniž by vyrozuměl žalobce o upřesnění předmětu řízení. Tyto námitky se mívají se souzenou věcí.
63. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že byla porušena procesní práva žalobce tím, že podklady rozhodnutí – smlouva o nájmu rychloměru a její dodatky – nebyly součástí správního spisu a provedeny jako důkaz a žalobce se k nim nemohl vyjádřit.
64. Městský úřad ve svém rozhodnutí ze dne 5. 4. 2017 hodnotil jakožto podklad rozhodnutí a předpoklad zákonnosti postupu vedoucího k tomuto rozhodnutí i smlouvu o pronájmu rychloměru. Soud ze správního spisu zjistil, že tato smlouva a její dodatky nejsou součástí správního spisu, který žalovaný soudu k přezkoumávané věci předložil. Městský úřad v rozhodnutí uvedl, že smlouvy jsou dostupné na jeho webových stránkách. Městský úřad v řízení předcházejícímu vydání citovaného rozhodnutí vyrozuměl žalobce výzvou ze dne 17. 2. 2017, že dne 8. 3. 2017 bude provádět dokazování mimo ústní jednání a že se žalobce může v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Městský úřad doručil toto vyrozumění zástupkyni žalobce dne 20. 2. 2017.
65. Žalobce ani jeho zástupkyně se k provádění dokazování nedostavili a do vydání rozhodnutí dne 5. 4. 2017 se k věci nevyjádřili. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, které nijak neodůvodnil, a to ani na výzvu ze dne 26. 4. 2017, doručenou zástupkyni žalobce dne 8. 5. 2017, stejně jako ani do 21. 6. 2017, kdy žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání.

66. Žalobce v celém správním řízení nestřežil dostatečně obezřetně a rozumně svá práva, a nečinila tak ani jeho zástupkyně, a přitom měli reálnou možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit a jmenovitě se smlouvou o pronájmu rychloměru se seznámit nejméně ode dne 10. 4. 2017, kdy městský úřad doručil žalobci rozhodnutí ze dne 5. 4. 2017. Žalobce se však ke smlouvě, kterou podrobně jakožto podklad rozhodnutí městský úřad v citovaném rozhodnutí hodnotil, vůbec nevyjádřil. Tuto možnost měl až do skončení správního řízení – do vydání rozhodnutí o dovolání. Pokud se žalobce vůbec nevyjádřil a odvolání nijak neodůvodnil, ač tuto možnost reálně měl, jeho procesní práva nemohla být dotčena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-34, podle kterého *účastníci řízení jsou dle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci, nestanoví-li jim k tomu správní orgán lhůtu. I vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty je však správní orgán povinen se zabývat.*). Nejvyšší správní soud v jiném rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 4 Ads 4/2017-29 uvedl, že *na odvolací správní orgán se již povinnost správního orgánu umožnit účastníkům řízení činit návrhy a vyjádřit se podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu před vydáním meritorního rozhodnutí nevztahuje, vychází-li odvolací orgán ze zcela totožných, ničím nedoplněných podkladů, se kterými bylo možné se seznámit již v řízení v prvním stupni.* O takovou situaci se však v souzené věci nejednalo, pro žalobce byla argumentace o smlouvě o pronájmu rychloměru v rozhodnutí městského úřadu ze dne 5. 4. 2017 nová (opak nebyl prokázán), proto by k relevantní námitce odvolací správní orgán musel žalobce se smlouvou seznámit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce však vůbec žádné námitky v odvolání neuvedl, proto je žalobní námitka nedůvodná. Žádné jiné žalobní námitky v tomto směru žalobce neuvedl a nebyly zde skutečnosti, které by soud měl posuzovat z moci úřední, proto se soud ke smlouvě o pronájmu rychloměru dále nevyjadřuje.
67. Výrokem rozhodnutí magistrátu byla žalobci závazně uložena pokuta, která je ze zákona splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (§ 125e odst. 7 zákona o silničním provozu v rozhodném znění). Zmínku o způsobu úhrady peněžitě částky na specifikovaný účet správního orgánu složenkou nebo převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 daňového řádu, nýbrž jako snahu správního orgánu informovat žalobce o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitého plnění. Způsoby, kterými lze pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nepovažuje soud za náležitost, kterou by musel výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat.
68. Námitka, že správní orgány v přezkoumávaném případě nevedly společné řízení, je lichá. V daném případě vůbec nebylo zjištěno, ani nevznikly pochybnosti, dokonce ani žalobce netvrdil, že by existoval jiný přestupek, který by měl být důvodem ke společnému řízení. A to ani ve správním řízení, ani v soudním řízení správním.
69. V druhé části tato námitka byla rovněž nedůvodná. Byla odůvodněna pouze návrhem, aby soud zjistil, jaká byla vedena proti žalobci další řízení o přestupcích (dříve správních deliktech), a dále jsou vedena a mohla by být vedena. Toto dokazování soud neprováděl, protože ho shledal jako nadbytečné ve vztahu k souzené věci. Správní orgány mohou vést společné řízení, ale také nemusí, pokud nedojde absencí společného řízení ke krácení práv žalobce. Podstatné je, aby uložená sankce byla uložena v souladu s absorpční zásadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, podle kterého *nevedl-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční,*

zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků). V daném případě soud porušení absorpční zásady nezjistil.

70. Nedůvodná je námitka, že se správní orgány nevypořádaly s tvrzením údajného řidiče W., že vezl spolujezdky, které bylo zle, do nemocnice a jednalo se o krajní nouzi. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že předmětem přezkoumání bylo rozhodnutí o přestupku (dříve správním deliktu) podle § 10 zákona o silničním provozu, spočívajícím v tom, že žalobce jakožto provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Předpoklady správního řízení o citovaném přestupku byly naplněny v souladu s § 125f odst. 1 a 2 a § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že žalobcem označený řidič odmítl ve věci vypovídat [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 182/2017-47, podle kterého *jde k tíži provozovatele vozidla, pokud označená osoba oprávněně odepře výpověď a způsobí tím, že nebude možné zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení právě s ní ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích*; a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 201, č. j. 8 As 146/2016-29, podle kterého *pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která je nekontaktní, osobu žijící v zahraničí, osobu, které se nedaří doručovat, případně tato osoba odepře podat vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*].
71. Nedůvodné jsou i námitky, že nebyl naplněn materiální znak deliktu (dnes přestupku), že se správní orgány nezákonně nezabývaly materiální stránkou deliktu (přestupku), dále tím, zda žalobce způsobil svým jednáním nehodu a zda přestupek byl spáchán v obci.
72. Odpovědnost provozovatele vozidla je podle § 125f zákona o silničním provozu koncipována jako odpovědnost objektivní, proto neprobíhá dokazování o tom, zda byl s jistotou spáchán přestupek, za nějž je provozovatel vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu odpovědný, neprobíhá ani ověřování, že byla naplněna materiální stránka tohoto přestupku. Materiální znak správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu (dnes přestupku) je naplněn vždy, když jsou naplněny jeho formální znaky. Ke zkoumání materiálního znaku slouží řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35). Přesto se městský úřad ke společenské škodlivosti jednání řidiče vozidla vyjádřil na straně 7 svého rozhodnutí o přestupku, a to tak, že jednáním řidiče předmětného vozidla byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. Skutečnost, že předmětným jednáním žalobce nezpůsobil nehodu, zmínil ve svém rozhodnutí o odvolání žalovaný na straně 4.
73. O tom, že žalobce spáchal přestupek v obci, nevznikly po dokazování provedením městským úřadem žádné pochybnosti. Na záznamu z rychloměru jsou uvedeny souřadnice GPS, které určují místo uvnitř obce. Spáchání přestupku v obci vyplývá i z podpůrného podkladu rozhodnutí – oznámení přestupku, sepsaného strážníky městské policie. Řidič vozidla musel nebo měl zaregistrovat, že projíždí obcí, podle zástavby v místě spáchání přestupku i podle dopravní značky označující začátek obce. A to platí shodně pro jakéhokoli řidiče, bez ohledu na jeho bydliště atd. Skutečnost, že rychloměr je umístěn v obci, je známa i z jiných věcí projednávaných městským úřadem, žalovaným a zdejším

soudem (např. citovaných v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36).

74. Co se týká námitky, že skutková podstata správního deliktu (přestupku) provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy, posouzení protiústavnosti některého ustanovení zákona spadá do kompetence Ústavního soudu. K namítané protiústavnosti se již vyjádřily Nejvyšší správní soud, který v uvedeném ustanovení namítanou protiústavnost neshledal (rozsudek č. j. 6 As 73/2016-40) i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16-1, <http://nalus.usoud.cz>, a proto nebylo třeba předmětné řízení přerušovat.
75. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že městský úřad i žalovaný nesprávně uvádějí ke znění některých citovaných obecně závazných právních předpisů, že jej užíly ve znění pozdějších předpisů, ale již neuvádějí kterých. Jediná správná varianta citace je ve znění ke konkrétnímu datu (do konkrétního data; od konkrétního data; k datu vydání konkrétně jmenovaného rozhodnutí; ke dni spáchání přestupku – s jeho případnou konkretizací, jedná-li se o více skutků). Je třeba poukázat také na rozdíl mezi platností a účinností právního předpisu. Citaci „ve znění pozdějších předpisů“ je možné užít, pokud nevystavují pochybnosti o užití různých znění – například tehdy, nedošlo-li od spáchání přestupku do doby vydání rozhodnutí k žádné změně právního předpisu.
76. V souzené věci však uvedená pochybení nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože soud při přezkoumávání napadených rozhodnutí městského úřadu a žalovaného přezkoumal, v jaké časové verzi tu kterou právní normu správní orgány užíly, jak popsal výše. Nemohlo tak dojít k negativnímu dotčení práv žalobce.
77. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
78. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 7. prosince 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

